

Ο Άγιος Νεομάρτυς Χατζή - Θεόδωρος Αγιορείτης

Ο άγιος καταγόταν από τη Μυτιλήνη, ήταν έγγαμος, είχε και παιδιά. Κάποια μέρα θύμωσε για κάποιο γεγονός που του συνέβη, αρνήθηκε τον Χριστό και έγινε μουσουλμάνος.

Όταν συναισθάνθηκε τι είχε κάνει, μετανόησε, έφυγε από την πατρίδα του και πήγε στο Άγιο Όρος. Εκεί έμεινε αρκετό χρονικό διάστημα, εξωμολογήθηκε, έκανε τον κανόνα του, χρίσθηκε με το Άγιο Μύρο και μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων. Κατόπιν με την ευχή του πνευματικού επέστρεψε στην πατρίδα του. Πήγε στον δικαστή και τον ερωτά:

-Αν κάποιος αδικηθεί ή εξαπατηθεί, μπορεί να πάρει πίσω το δίκιο του;

-Βεβαίως μπορεί, του αποκρίθηκε ο δικαστής.

Και ο άγιος του απάντησε:

-Εγώ είχα την πίστη μου, που είναι καλό και καθαρό χρυσάφι, σκοτίστηκε ο νους μου από τον διάβολο, εξαπατήθηκα, την άφησα και πήρα τη δική σας για

καλύτερη. Τώρα ήρθα στον εαυτό μου και βλέπω ότι η δική μου πίστη είναι το καλό μάλαμα και η δική σας είναι χαλκός.

Λέγοντάς τα δε αυτά βγάζει αμέσως το σαρίκι που φορούσε, το πετάει μπροστά στον δικαστή και βγάζει από τον κόρφο του ένα μαύρο σκούφο και τον φοράει.Μόλις τ' άκουσε αυτά ο δικαστής του λέει απορημένος:

-Μπρε τρελλέ, τι κάνεις; βγήκες από τα λογικά σου;

-Όχι, του απαντά ο άγιος, είμαι στον εαυτό μου και γνωρίζω τι κάνω.

Τότε ο δικαστής διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή και στη συνέχεια τον έφερε μπροστά του και δεύτερη και τρίτη φορά και προσπαθούσε με πολλούς τρόπους να τον επιστρέψει στο ισλάμ. Βλέποντας όμως ότι παρέμενε σταθερός και ακλόνητος στον Χριστό, εξέδωσε μεν καταδικαστική απόφαση, τον έστειλε δε και στον αγά του τόπου. Ο αγάς προσπάθησε κι αυτός με πολλούς τρόπους, κολακείες και υποσχέσεις να τον μεταστρέψει αλλά στάθηκε αδύνατον. Ο άγιος παρέμενε σταθερός και απαντούσε με τα ίδια λόγια: Γελάστηκα, έδωκα την πίστη μου, το καλό μάλαμα και πήρα τη δική σας, το μπακίρι. Τώρα ήρθα στα λογικά μου και ομολογώ ότι είμαι Χριστιανός, Θεόδωρος το όνομά μου.

Τότε τον άρπαξαν οι δήμιοι, τον έδειραν σκληρότατα, τον χτύπησαν με μια μαχαίρα στον μηρό και τον γκρέμισαν από τη σκάλα του Σαραγιού. Τον σήκωσαν έπειτα και τον οδηγούσαν στον τόπο της εκτέλεσης χωρίς εκείνος να προβάλλει την παραμικρή αντιλογία. Αντιθέτως είχε χαρούμενο πρόσωπο και συνομιλούσε με τους δημίους του, ώστε νόμιζε κανείς ότι ο θάνατος δεν ήταν γι' αυτόν θάνατος αλλά ζωή.

-Έχεις καταλάβει; του λένε. Θα σε κρεμάσουν.

Κι εκείνος τους απαντά με χαρά:

-Και που είναι το σκοινί;

Οι δήμιοι του έδωσαν αμέσως το σκοινί. Το πήρε, το φίλησε και το πέρασε στον λαιμό του.

-Τώρα πηγαίνετε με όπου θέλετε.

Μπροστά πήγαινε ο ντελάλης και φώναζε:

-Όποιος αρνείται την πίστη του αυτά παθαίνει.

Τον οδήγησαν στο Παρμάκ Καπί, όπου, αφού προσευχήθηκε, ζήτησε συγγνώμη από

τους παρισταμένους Χριστιανούς και ανέβηκε σε μια πέτρα παραδίδοντας τον εαυτό του στους δημίους, οι οποίοι τον απαγχόνισαν.

Το άγιο λείψανο του μάρτυρος το έριξαν στη θάλασσα. Όμως η θάλασσα, μετά από λίγες ημέρες, το έβγαλε έξω. Έτσι οι Χριστιανοί ζήτησαν άδεια και το ενταφίασαν στον Ι. Ναό Αγίου Ιωάννου στο Μόθωνα.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

(Ήχος δ΄ Ταχύ προκατάλαβε)

Έκ Λέσβου έβλάστησας

και εν αυτή ανδρικώς

αθλήσας, Θεόδωρε, υπέρ Χριστού του Θεού,

αξίως δεδόξασαι.

Όθεν τα λείψανά σου, νεομάρτυς, ευρόντες,

χάριν εκ τούτων θείαν

κομιζόμεθα πίστει,

δοξάζοντες τον Κύριον τον σε στεφανώσαντα.

Στις 30 Ιανουαρίου του έτους 1784, απαγχονίσθηκε από τους Τούρκους στην Μυτιλήνη, για την πίστη του στον Χριστό, ο Άγιος Θεόδωρος ο Μυτιληναίος, ο εκ Πύργων Θερμής της Λέσβου καταγόμενος. Το τίμιο λείψανό του οι Τούρκοι το έριξαν στη θάλασσα αλλά μετά από λίγες ημέρες η θάλασσα το εξέβρασε στη στεριά, μπροστά στο εξωκλήσι του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, στη θέση Μόθωνας. Οι χριστιανοί, αφού πήραν την άδεια του Κριτή το έθαψαν με τιμές εντός του εξωκκλησίου και εκεί παρέμεινε ενταφιασμένος μέχρι την 4η Σεπτεμβρίου του έτους 1967 όπου και ευρέθησαν τα Άγια λείψανά του.

Γι' αυτό και η Ορθόδοξος Εκκλησία μας καθιέρωσε την Δ' του μηνός Σεπτεμβρίου, να τιμά την Μνήμη του Αγίου Νεομάρτυρος Θεοδώρου του Μυτιληναίου επί της ευρέσεως των σεπτών λειψάνων του...

Απόσπασμα πρακτικού περί της ευρέσεως του τάφου και των λειψάνων του Νεομάρτυρος Αγίου Θεοδώρου του Μυτιληναίου

Την 4ην Σεπτεμβρίου 1967, παρουσία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, του Αντιεπισκοπικού Μυτιλήνης, του Διοικητού Χωροφυλακής Λέσβου, του Μηχανικού του Δήμου και του Εφημερίου Βαρειάς, εγένετο μία ιστορική έρευνα εις το παρεκκλήσιον του Αγίου Ιωάννου εις θέσιν «Μόθωνος», πλησίον του Ξενοδοχείου «Ξενία», η οποία έφερεν εις φως την από του 1784 πληροφορίαν, την οποίαν ο μέγας εκκλησιαστικός συγγραφέας Νικόδημος ο αγιορείτης και άλλοι ιστορικοί συγγραφείς αναφέρουν, ότι την 30ην Ιανουαρίου 1784 εμαρτύρησεν από τους Τούρκους εις την Μυτιλήνην ο Θεόδωρος ο Μυτιληναίος ή Χατζής (ουχί ο Άγιος Θεόδωρος ο Βυζάντιος), ότι το λείψανον ερρίφθη εις την θάλασσαν και ότι περισυλλεγέν από τους Χριστιανούς ετάφη εντός του παρεκκλησίου του Αγίου Ιωάννου Μόθωνα. Η γενομένη ενώπιον των ως είρηται αρχών έρευνα, εξ αφορμής της ανακαινίσεως του παρεκκλησίου υπό του Ε.Ο.Τ. έφερεν εις φως τα ιερά λείψανά του, ευρεθέντα υπό το δάπεδον δεξιά τω εισερχομένω.

Περί της ευρέσεως του τάφου και των αγίων λειψάνων συνετάχθη το κατωτέρω πρακτικόν:

«...Η Επιτροπή λαβούσα υπ' όψιν:

1) Την ιστορικήν μαρτυρίαν του διαπρεπούς εκκλησιαστικού συγγραφέως Νικοδήμου του Αγιορείτου ευρισκομένην εις το βιβλίον του: «Το νέον Μαρτυρολόγιον» Βενετία 1799, σ. 248, όπου εξιστορών τον βίον και το μαρτύριον του νεομάρτυρος Θεοδώρου του Μυτιληναίου, ρητώς μνημονεύει «ότι ο Άγιος

ετάφη εις τον ναόν του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου έξω εις τον «Μόθωνα» κατά το 1784.

2) Ότι την μαρτυρίαν ταύτην παραδέχονται, άνευ ενδοιασμού τινος και άλλοι συγγραφείς, ως οι ανωτέρω μνημονευόμενοι, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Σωφρόνιος Ευστρατιάδης, Ευστράτιος Δράκος, Ιάκωβος Κλεομβρότου, Ιωάννης Φουντούλης και Γεώργιος Π. Σωτηρίου.

3) Ότι οι χριστιανοί προφανώς εκ λόγων σκοπιμότητος, ενεταφίασεν το εκ της θαλάσσης εκβρασθέν άγιον λείψανον υπό το δάπεδον, χωρίς να ανεγείρουν

μνημείον ή να αφήσουν ίχνη τάφου, διότι οπωσδήποτε θα επεθύμουν να αποκρύψουν το ιερόν λείψανον από τα βέβηλα όμματα των διωκτών του, επί σκοπώ διαφυλάξεως τούτου.

4) Ότι εντός των ιερών ναών και των παρεκκλησιών, κατά παλαιάν παράδοσιν, τηρουμένην κατά τρόπον αυστηρόν, απέφευγον οι χριστιανοί να ενταφιάζουν τους κοινούς θνητούς των, ει μη μόνον έξω του ναού και εντός του περιπόλου αυτών ή το πολύ εις τον νάρθηκα αυτών.

Αποφαίνεται:

ότι τα ευρεθέντα οστά πρέπει να ανήκουν εις τον εντός του παρεκκλησίου ενταφιασθέντα νεομάρτυρα Θεόδωρον τον Μυτιληναίον, μαρτυρήσαντα υπέρ της τότε διωκόμενης ορθοδόξου χριστιανικής θρησκείας και της τότε δούλης ελληνικής πατρίδος, την 30ην Ιανουαρίου του έτους 1784 δι' απαγχονισμού, εις την θέσιν της πόλεως Μυτιλήνης «Παρμάκ Καπί».

Εγένετο, ανεγνώσθη και υπεγράφη εν τω παρεκκλησίω του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου, του λεγομένου «Μόθωνα» τη 4η του μηνός Σεπτεμβρίου του έτους 1967.

Το παρόν εξεδόθη εις εξαπλούν, ίνα, κατά την δήλωσιν του σεβασμ. μητροπολίτου, αποσταλή ανά εν, εις το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, την Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας της Ελλάδος, την Ιεράν Μητρόπολιν, την Εισαγγελίαν Μυτιλήνης, την Διοίκησιν Χωροφυλακής Λέσβου και το Εκκλησιαστικόν Συμβούλιον του, εις υπάγεται το παρεκκλήσιον, ενοριακού ναού Ζωοδ. Πηγής Βαρείας.

Ο Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ιάκωβος

Ο Αντιεισαγγελεύς Μυτιλήνης Κων. Σαγιαξής

Ο Διοικητής Χωρ)κής Λέσβου Ηλίας Πετρόπουλος

Ο Δ)ντής Τεχν. Υπ. του Δήμου Ιωάν. Χ»Ιωάννου

Ο εφημέριος του Ι. Ναού Βαρειάς Παύλος Καραγιώργης

Ο επιστάτης των εργασιών Ευάγγελος Αψόκαρδος

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr